

plodored ima za cilj zapravo kultivaciju odvojenosti od samog trenutka vremenovanja. Trenutak, tj. vreme u njegovoj originalnoj formi mora biti podvedeno pod „maksimalni nadzor sećanja“, drugim rečim pod svest i predstavnost.

Sećanje je interiorizovano vreme, tj. vreme kao predstavljeno. Ono što A nastoji da ostvari plodoredom je upravo ono što će unutar poglavlja o “Nesrećnoj svesti” o kojoj ćemo govoriti uskoro, videti kao koren najnesrećnijeg: svođenje vremenitosti na predstavljajuću funkciju svesti. Vremenitost je pretnja svesti kao temelju. Osoba A ne nastoji da ostvari prostu negaciju vremenitosti već „kompletnu suspenziju“ vremena.

Osoba A nastoji da pusti sve što ne može biti podređeno samosvesti, odnosno sećanju, tj. on predlaže kao rešenje originalno zaboravljanje, ili zaboravljanje onoga što je originalno, i time uspostavlja vladavinu sećanja kao vladavinu predstavnosti. „Između ove dve stuje,“ kaže osoba A, tj. između sećanja i zaboravljanja, „sav se život kreće, i stoga ih treba imati pod kontrolom“. Uprkos tome A je svestan da sećanje i zaboravljanje nisu u potpunosti fenomeni koje svest može kontrolisati, tj. ona ih ne kontološe sama po sebi. Neko može zaboraviti mimo svoje volje, ili se setiti nečega bez vlastite volje, i zaboravljni događaj može se time vratiti „sa punom silom trenutnog“ kaže A.

I sećanje i zaboravljanje svedoče o vremenitosti koja se povlači iz prisutnog i time nije pod vlasti samosvesti. Upravo je ovo razlog zašto A insistira na tome da se ovi fenomeni stave pod kontrolu. Iz datog razloga nužno je kultivisati originalno zaboravljanje, tj. isključenje svega što može ugroziti kontrolu samosvesti. Da bi se ovo ostvarilo neophodna je posebna stručnost. Povodom toga osoba A kaže sledeće: „zaboravljanje je umetnost koja mora biti